

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 628

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 18 august 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 551 din 16 iulie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	2—4	189.	— Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Dragoș Vasile Pelmuș a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Departamentului pentru Egalitate de Șanse între Femei și Bărbați
Decizia nr. 559 din 16 iulie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor	4—6	190.	— Decizie privind numirea unor reprezentanți ai Guvernului în calitate de membri ai Consiliului de administrație al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă
Decizia nr. 560 din 16 iulie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi raportate la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	7—9	191.	— Decizie privind suspendarea, la cerere, a raportului de serviciu al doamnei Dinu Cristina Elena, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
188. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului de către doamna Iuliana Marcelica Mihai	10	ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DÔMENIUL ENERGIEI	
		129.	— Ordin pentru aprobarea Procedurii privind constituirea garanțiilor financiare în cadrul contractului pentru serviciul de distribuție a energiei electrice
		130.	— Ordin pentru aprobarea Procedurii privind alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum aparținând furnizorilor, producătorilor sau operatorilor de rețea, altele decât consumul propriu tehnologic al rețelelor electrice

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 551**

din 16 iulie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 33—35**din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ioan Chiujdea în Dosarul nr. 28.438/299/2013 al Judecătorei Sectorului 1 București și care constituie obiectul Dosarului nr. 98D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților a transmis la dosar note scrise prin care solicită, în esență, respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, apreciind că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, al cărei obiect îl constituie soluționarea cererii de obligare a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților la plata unei anumite sume de bani, stabilite prin decizie de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor cu titlu de despăgubire pentru un imobil ce nu poate fi restituit în natură.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Sentința civilă nr. 7.888/2014 din 7 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 28.438/299/2013, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Ioan Chiujdea într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de obligare a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților la plata unei sume de bani stabilite prin decizie de Comisia

Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor cu titlu de despăgubire pentru un imobil cu privire la care s-a propus acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent, în condițiile titlului VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 4 raportat la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul neretroactivității legii civile. Critică faptul că termenele prevăzute de art. 33—35 din lege s-ar aplica și cererilor de chemare în judecată în curs de soluționare pe rolul instanțelor. Litigiile aflate pe rolul instanțelor au avut în vedere legea aplicabilă la momentul sesizării inițiale, iar faptul că în cursul judecății au fost surprinse de apariția Legii nr. 165/2013, care reglementează alte termene și condiții decât cele de la momentul formulării și înregistrării cererilor de chemare în judecată, nesocotește principiul neretroactivității legii civile. Autorul excepției susține că prevederile art. 4 raportat la art. 33 din Legea nr. 165/2013 încalcă și principiul egalității în drepturi întrucât se instituie un tratament diferit între persoane ale căror procese s-au finalizat și cele care nu vor beneficia de finalizarea proceselor după intrarea în vigoare a modificărilor, deși cererile de chemare în judecată au fost depuse în aceeași perioadă, instanțele întrerupând cursul acestora, în virtutea Legii nr. 165/2013. De asemenea, prevederile de lege criticate sunt, în opinia autorului excepției, discriminatorii, întrucât impun termene diferite de soluționare a cererilor depuse în temeiul Legii nr. 10/2001, în funcție de gradul de încărcare a autorităților publice competente să le soluționeze și de numărul de cereri rămase nerezolvate. Arată că se aduce atingere și dreptului de acces liber la justiție, deoarece procesele aflate pe rolul instanțelor vor fi întrerupte prin respingerea cererilor de chemare în judecată. Totodată, reluarea procedurilor cu caracter administrativ ca urmare a respingerii acțiunii ca inadmisibile sau prematur introduse, din cauza noilor termene instituite de lege, contravine și principiului soluționării cauzei într-un termen optim și previzibil.

7. **Judecătoria Sectorului 1 București** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 4 și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, care au următorul conținut:

— Art. 4: „Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;

— Art. 33: „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;

— Art. 34: „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.”;

— Art. 35: „(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.

(5) Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.”

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse la art. 15 alin. (2) care instituie principiul neretroactivității legii, cu excepția celei penale și contravenționale mai favorabile, art. 16 care consacră principiul egalității în fața legii și a autorităților publice, fără privilegiu și fără discriminări, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil. Se invocă, totodată, și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că aceasta a fost ridicată într-o cauză în care reclamantul-autor al excepției a solicitat instanței (Judecătoria Sectorului 1 București), ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, obligarea Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților la plata unei anumite sume de bani, stabilite printr-o decizie de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, cu titlu de despăgubire pentru un imobil ce nu mai poate fi restituit în natură și pentru care s-a propus acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent, în condițiile titlului VII din Legea nr. 247/2005. Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a emis decizia respectivă în executarea obligației impuse în sarcina sa de Judecătoria Făgăraș printr-o sentință rămasă definitivă prin nerecurare.

14. Ținând seama de acest contextul procesual, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4, art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 este inadmisibilă, urmând să o respingă ca atare, întrucât textele de lege criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei în cadrul căreia excepția a fost ridicată, nefiind îndeplinită condiția impusă de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

15. Astfel, Curtea observă că nu este incidentă ipoteza tezei întâi din art. 4 din Legea nr. 165/2013, având în vedere că nu este vorba despre o cerere formulată și depusă, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționată până la data intrării în vigoare a prezentei legi, ci despre una finalizată prin emiterea de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a unei decizii cuprinzând titlul de despăgubire pentru un imobil revendicat care nu poate fi restituit în natură. Autorul nu se află nici în ipoteza tezei a doua a art. 4, cauza sa fiind dedusă instanței spre soluționare după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, nefiind, așadar, în discuție o cauză aflată pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. De asemenea, este evident că nu este aplicabilă nici teza a treia a art. 4 din Legea nr. 165/2013, aceasta referindu-se la cauzele aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a legii.

16. Curtea constată că autorul excepției se află în ipoteza unui text tranzitoriu din Legea nr. 165/2013, a art. 41 alin. (1) teza întâi, potrivit căruia plata sumelor de bani reprezentând despăgubiri în dosarele aprobate de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013 se face în termen de 5 ani, în tranșe anuale egale, începând cu 1 ianuarie 2014. Aceasta, deoarece este beneficiarul unei decizii prin care Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a decis — în executarea obligației

impuse printr-o hotărâre judecătorească pronunțată în acest sens — emiterea unui titlu de despăgubire pentru suma corespunzătoare imobilului a cărui restituire în natură nu este posibilă.

17. De aici rezultă că în cauză nu sunt incidente nici dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013, care vizează prima etapă administrativă a procedurii de restituire a imobilelor preluate abuziv în timpul regimului comunist și care instituie obligația entităților investite de lege de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, în anumite termene. În cauză, această etapă a fost parcursă, finalizându-se cu o propunere de acordare de despăgubiri ca urmare a imposibilității restituirii în natură a terenului revendicat.

18. De asemenea, nici prevederile art. 34 din Legea nr. 165/2013 privitoare la soluționarea dosarelor înregistrate la

Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, respectiv al Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor nu sunt incidente în cauză. Aceasta, deoarece și această etapă administrativă a fost depășită, procedura fiind deja încheiată odată cu emiterea deciziei conținând titlul de despăgubire pentru suma stabilită prin raportul de evaluare.

19. Tot astfel, art. 35 din Legea nr. 165/2013 nu are aplicabilitate în cauză, întrucât se referă la posibilitatea contestării în fața instanței de judecată a deciziilor emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 sau a refuzului nejustificat al entităților investite de lege de a soluționa cererile în termenele impuse prin art. 33 și 34. Or, așa cum s-a arătat, există deja o decizie a Comisiei pe care autorul excepției a acceptat-o, urmărind valorificarea ei. Ca atare, invocarea art. 35 din Legea nr. 165/2013 este lipsită de interes.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și ale art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ioan Chiujdea în Dosarul nr. 28.438/299/2013 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 1 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 iulie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 559

din 16 iulie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 274D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Daniel Arcer.

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, excepție ridicată de Mihaela Violeta Costin în Dosarul nr. 3.059/100/2014 al Tribunalului

4. Prin Încheierea din 26 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.059/100/2014, **Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de**

urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor. Excepția a fost ridicată de reclamanta Mihaela Violeta Costin în cadrul soluționării unei cauze având ca obiect anularea deciziei emise de Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Maramureș, prin care s-a stabilit cuantumul indemnizației de creștere a copilului.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), deoarece stabilesc cuantumul indemnizației lunare în funcție de vârsta copilului, iar nu în funcție de durata concediului pentru creșterea copilului. Astfel, arată că se instituie un tratament discriminatoriu între persoanele îndreptățite să beneficieze de indemnizația pentru creșterea copilului, în sensul că persoanele al căror drept de opțiune devine actual la data nașterii copilului sunt vădit favorizate față de persoanele care dobândesc un astfel de drept după ce copilul împlinește vârsta de un an. În această ultimă situație se regăsesc persoanele prevăzute la art. 8 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, printre care și cele care au adoptat copilul. Pentru aceste persoane dreptul de opțiune nu mai există, cu toate că durata concediului pentru creșterea copilului nu depășește un an, fiindu-le stabilit cuantumul indemnizației exclusiv în forma reglementată de art. 2 alin. (3) din actul normativ menționat. Aceste persoane se găsesc în dezavantaj evident față de alte persoane care, tot pentru durata de un an a concediului de creștere a copilului, pot opta pentru un nivel al indemnizației în cuantum net superior. Or, principiul egalității în drepturi presupune identitate de soluții pentru situații identice, ceea ce nu se poate reține în situația expusă mai sus..

6. **Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care arată că în speță nu există nicio discriminare a reclamantei în raport cu alte persoane aflate în situații similare. Astfel, dreptul de a opta pentru situația reglementată de lit. a) sau b) din art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 aparține părinților (*lato sensu*, naturali sau adoptivi) ai căror copii au vârsta mai mică de un an sau mai mare, dar nu mai mare de 2 ani. Inevitabil, dacă cererea de concediu, respectiv de acordare a indemnizației a fost făcută după împlinirea de către copil a vârstei de 1 an se poate fundamenta numai pe lit. b) a art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010. Nu trebuie uitat rostul concediului și indemnizației, acestea nu reprezintă un drept al părintelui în sine, ci un drept al părintelui prin raportare la minor, în considerarea persoanei minorului. Or, de vreme ce minorul (după adopție) are mai mult de un an (cum este cazul în speță), raportarea la lit. a) a textului de lege criticat este lipsită de obiect. În condițiile în care cele două alineate a) și b) determină un cuantum diferit al indemnizației, după cum susține reclamanta, lasă la aprecierea Curții Constituționale analiza existenței unei discriminări.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, așa cum a arătat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, dreptul la indemnizația pentru creșterea copilului nu este un drept constituțional, ci constituie una din măsurile de protecție socială instituite de stat prin lege în virtutea rolului de stat social, dar nenominalizate expres în Constituție, fiind dreptul exclusiv al legiuitorului să stabilească modalitatea de acordare a acesteia, fără a se duce atingere dreptului în sine. În acest sens invocă Decizia Curții Constituționale nr. 455 din 12 aprilie 2011. De asemenea, arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, principiul egalității în drepturi nu presupune uniformitate, așa încât toate situațiile să fie tratate în același fel, ci presupune ca la situații

egale să corespundă un tratament egal, iar la situații diferite să existe un tratament diferit.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 28 iunie 2011, cu modificările și completările ulterioare. Dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) au fost modificate prin art. IV pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative care reglementează acordarea de beneficii de asistență socială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 30 decembrie 2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 166/2012. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut: „(1) *Începând cu data de 1 ianuarie 2011, persoanele care, în ultimul an anterior datei nașterii copilului, au realizat timp de 12 luni venituri din salarii, venituri din activități independente, venituri din activități agricole supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, denumite în continuare venituri supuse impozitului, pot beneficia opțional de următoarele drepturi:*

a) *concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la un an, respectiv 3 ani în cazul copilului cu handicap, precum și de o indemnizație lunară;*

b) *concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, precum și de o indemnizație lunară.[...]*”

12. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate prevăd posibilitatea de a opta între cele două tipuri de concediu (pentru creșterea copilului în vârstă de până la 1 an sau pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani) și indemnizația corespunzătoare, iar cuantumul indemnizației este determinat de durata concediului solicitat, după cum urmează: indemnizația lunară prevăzută la art. 2 alin. (1) lit. a) se stabilește în cuantum de 85% din media veniturilor nete realizate în ultimele 12 luni și nu poate fi mai mică de 1,2 ISR și nici mai mare de 6,8 ISR; indemnizația lunară prevăzută la art. 2 alin. (1) lit. b) se stabilește în cuantum de 85% din media veniturilor nete realizate în ultimele 12 luni și nu poate fi mai mică de 1,2 ISR și nici mai mare de 2,4 ISR. Potrivit art. 33¹ din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 103 din 6 februarie 2002, cu modificările și completările ulterioare, „*Valoarea indicatorului social de referință este de 500 lei.*”

14. Referitor la natura indemnizației lunare pentru creșterea copilului, Curtea, în jurisprudența sa constantă, a statuat, de exemplu, prin Decizia nr. 788 din 27 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 22 noiembrie 2012, sau prin Decizia nr. 765 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 6 iulie 2011, că dreptul la indemnizația pentru creșterea copilului nu este un drept constituțional, ci constituie una dintre măsurile

de protecție socială instituite de stat prin lege în virtutea rolului de stat social, dar nenominalizate expres în Constituție. Caracteristic unui astfel de drept este că legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații ale statului consacrate deopotrivă la nivel constituțional, care sunt măsurile prin care va asigura cetățenilor un nivel de trai decent și să stabilească condițiile și limitele acordării lor. Totodată, prin Decizia nr. 455 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 2 iunie 2011, Curtea a statuat că „indemnizația pentru creșterea copilului constituie o măsură concretă de protecție socială, fiind dreptul exclusiv al legiuitorului să stabilească modalitatea de acordare a acesteia, fără a aduce atingere existenței dreptului în sine”.

15. Analizând situația de fapt menționată în încheierea de sesizare a Curții Constituționale, se reține că, la data de 19 decembrie 2012, reclamantei — autoare a excepției i-a fost încredințat în vederea adopției un copil, iar la data de 10 ianuarie 2013 aceasta a solicitat Agenției Județene pentru Plăți și Inspecție Socială Maramureș indemnizația pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani. Printr-o decizie din 18 ianuarie 2013, această instituție a admis cererea reclamantei și a acordat indemnizația pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 2 ani în cuantum de 1.200 lei. Or, Curtea reține că, în situația în care se afla autoarea excepției, având în vedere data la care s-a încuviințat adopția, precum și vârsta minorei de la data adopției (peste 1 an), autoarea excepției nu a mai putut solicita acordarea concediului de 1 an, nemaliavând posibilitatea reală de a opta între cele două tipuri de concediu prevăzute de dispozițiile de lege criticate [lit. a) — concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la un an, respectiv 3 ani în cazul copilului cu handicap, precum și de o indemnizație lunară; lit. b) — concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, precum și de o indemnizație lunară].

16. Cu privire la critica de neconstituționalitate ce vizează încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că, așa cum reiese din jurisprudența sa, principiul egalității „presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice” (Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). De asemenea, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și

rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014).

17. Aplicând aceste considerente de principiu la speța de față, Curtea constată că pretinsa discriminare invocată de autoarea excepției — potrivit căreia, în situațiile în care copilul adoptat are mai mult de 1 an la data adopției, părinții adoptivi nu mai pot opta între cele două tipuri de concedii prevăzute de textul de lege criticat, ceea ce favorizează persoanele al căror drept de opțiune devine actual la data nașterii copilului — nu poate fi reținută, întrucât tratamentul juridic diferit pe care îl critică autoarea excepției provine din situația concretă în care s-a aflat, și anume adopția s-a încuviințat după împlinirea de către copil a vârstei de 1 an, situație ce face imposibilă opțiunea între cele două tipuri de concedii. De asemenea, sub aspectul condițiilor cerute a fi îndeplinite pentru acordarea opțiunii între concediul pentru îngrijirea copilului în vârstă de până la 1 an și concediul pentru îngrijirea copilului în vârstă de până la 2 ani, cele două categorii de persoane invocate de autoarea excepției (părinții firești care beneficiază de dreptul de opțiune la data nașterii copilului sau părinții adoptivi care adoptă un copil cu vârsta sub 1 an, pe de-o parte, și părinții adoptivi care adoptă un copil cu vârsta cuprinsă între 1 și 2 ani, pe de altă parte) nu pot fi în aceeași situație juridică, din moment ce, în cazul ultimei categorii de persoane, copilul a împlinit deja 1 an. De asemenea este posibil, spre exemplu, ca părinții firești ai copilului adoptat cu vârsta de peste 1 an să fi beneficiat ei înșiși de concediu pentru îngrijirea copilului în vârstă de până la 1 an.

18. Având în vedere că rațiunea pentru care se acordă concediul prevăzut de dispozițiile de lege criticate este creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, intenția legiuitorului fiind aceea de a acorda părinților concediu până la momentul împlinirii de către copil a vârstei de 2 ani, iar nu concediu de 1 an sau de 2 ani de la momentul depunerii cererii de acordare (indiferent că aceasta este depusă după data nașterii ori după data adopției), situația concretă din speța în cadrul căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate nu poate conduce la constatarea neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate, din perspectiva criticilor autoarei, întrucât ar transforma concediul pentru îngrijirea copilului în vârstă de până la 2 ani în concediu de până la 2 ani, începând cu data solicitării (indiferent de vârsta copilului).

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihaela Violeta Costin în Dosarul nr. 3.059/100/2014 al Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 iulie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 560

din 16 iulie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi raportate la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Livi-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Alteța Sa Regală prințul Paul Philippe al României în Dosarul nr. 22.071/3/2013 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 300D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi raportate la art. 34 din Legea nr. 165/2013, apreciind că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, și de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi raportate la cele ale art. 33 și art. 35 din aceeași lege, precizând, în susținerea acestei opinii, că își mențin valabilitatea cele statuate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin încheierea din 6 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 22.071/3/2013, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Alteța Sa Regală prințul Paul Philippe al României într-o cauză civilă în care acesta a solicitat instanței să dispună, în principal, restituirea în natură a unui imobil-teren, având în vedere refuzul pârâtului Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microbiologie și Imunologie Cantacuzino, în calitate de unitate deținătoare a acestuia, de a soluționa notificarea formulată de reclamant în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și, în subsidiar, în ipoteza în care restituirea în natură a imobilului nu este posibilă, să oblige pârâtul la

emiterea deciziei de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent, constând în compensare cu alt imobil sau alte măsuri compensatorii.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că prevederile art. 4 și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 au caracter retroactiv, întrucât își extind aplicabilitatea și asupra notificărilor nesoluționate la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. În acest sens arată că dispozițiile de lege criticate sancționează atitudinea persoanelor care au formulat cereri de chemare în judecată în considerarea termenelor și condițiilor prevăzute de Legea nr. 10/2001 și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. XX din 19 martie 2007, în vigoare la momentul sesizării instanțelor, obligându-i să se supună ordinii de drept intervenite ulterior și anulându-le orice drept câștigat și născut sub imperiul legii vechi. Textele de lege criticate contravin și principiului egalității cetățenilor în fața legii în ce privește persoanele care au depus cereri la entitățile investite de lege aflate în diverse localități ale țării, întrucât beneficiarii termenelor mai scurte au un regim preferențial față de cei care sunt obligați să aștepte termene mai lungi. Ca atare, destinatarii Legii nr. 10/2001 sunt discriminați în funcție de gradul de încărcare și de numărul cererilor rămase nesoluționate de către autoritățile publice investite. Se mai susține că textele de lege criticate îngredesc accesul liber la justiție al persoanelor care, deși au un interes legitim de a apela la instanțele judecătorești pentru recunoașterea dreptului lor, nu-l pot exercita decât după scurgerea acestor termene și, în mod distinct, în funcție de situația în care se află. Mai arată că textele de lege criticate contravin și prevederilor constituționale care garantează dreptul de proprietate privată, întrucât, de vreme ce reclamantul este titularul unui „bun” în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, măsura îi lezează grav interesele economice, fiind afectată chiar existența dreptului de proprietate privată.

6. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 4 teza întâi raportat la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013

privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, care au următorul conținut:

— Art. 4 teza întâi: „Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi (...).”;

— Art. 33: „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;

— Art. 34: „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.”;

— Art. 35: „(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.

(5) Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.”

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la obligația respectării

Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi, referitor la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și art. 136 alin. (5) referitor la inviolabilitatea proprietății private. De asemenea sunt invocate dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 14 — *Interzicerea discriminării* din aceeași Convenție și art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la aceeași Convenție.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 685 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 4 februarie 2015, s-a mai pronunțat asupra aceleiași excepții de neconstituționalitate, invocate de același autor, cu o motivare identică celei formulate în prezenta cauză, prilej cu care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi raportate la cele ale art. 33 și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 și ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 din aceeași lege.

13. Curtea constată, totodată, că, în cauza de față, situația de fapt dedusă soluționării judecătorului *a quo* este similară celei reținute în decizia menționată. Astfel, litigiul în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate a fost generat de lipsa unui răspuns din partea entității investite cu soluționarea notificării formulate, în temeiul Legii nr. 10/2001, de același autor al excepției. Din dosarul cauzei rezultă că instanța de judecată a fost investită la data de 18 iunie 2013, așadar după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, astfel că și în cauza de față sunt incidente dispozițiile art. 4 teza întâi din acest act normativ, cererea fiind circumscrisă domeniului propriu de aplicare al Legii nr. 165/2013.

14. Curtea observă că, în cauza de față, în considerarea etapei administrative vizată de acțiunea introductivă de instanță, prevederile art. 4 teza întâi raportate la art. 34 din Legea nr. 165/2013 nu sunt incidente în soluționarea litigiului aflat pe rolul instanței de judecată care a investit Curtea Constituțională cu prezenta excepție de neconstituționalitate, acestea fiind aplicabile dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, respectiv al Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, așadar ulterior emiterii de către entitățile investite a unor decizii conținând propuneri de acordare de măsuri compensatorii pentru bunurile imobile ce nu mai pot fi restituite în natură, care să fie apoi verificate și validate sau invalidate de Comisia Națională. În consecință, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi raportate la cele ale art. 34 din Legea nr. 165/2013 este inadmisibilă, fiind lipsită de legătură cu cauza, ca urmare a faptului că o astfel de decizie nu a fost emisă, dosarul de despăgubire aflându-se încă, la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, la entitatea investită cu soluționarea notificării formulate în baza Legii nr. 10/2001.

15. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi raportate la dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 685 din 26 noiembrie 2014, mai sus menționată, că este neîntemeiată. Astfel, referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a observat că prevederile art. 33 din Legea nr. 165/2013 nu au efecte pentru trecut, ci sunt aplicabile doar din momentul intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Instanța de contencios constituțional a subliniat că diferența față de cele reținute prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din

16 aprilie 2014, prin care Curtea a constatat că dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii, este dată, în circumstanțele cauzei de față, de momentul sesizării instanței de judecată cu soluționarea plângerii împotriva refuzului nejustificat al entității investite de lege de a răspunde la notificarea formulată de autorul excepției în baza Legii nr. 10/2001. Astfel, la momentul introducerii acțiunii în justiție era deja în vigoare Legea nr. 165/2013, astfel că autorul-reclamant avea cunoștință — în virtutea prezumției cunoașterii legii, rezultantă a principiului *nemo censetur ignorare legem* —, de faptul că aceasta este cea care guvernează raporturile juridice puse în discuție. Ca atare, instanța de judecată urma să soluționeze procesul în baza unor norme a căror existență era cunoscută încă de la începutul procesului, neintervenind pe parcursul desfășurării acestuia și nefiind, așadar, de natură să rupă echilibrul procesual între părțile adverse prin crearea unei situații mai avantajoase doar pentru una dintre acestea.

16. Prin urmare, Curtea a considerat că nu poate reține critica referitoare la pretinsa retroactivitate a textului menționat, întrucât legea nouă este, de principiu, aplicabilă de îndată tuturor situațiilor ce se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi. Așadar, dispozițiile de lege criticate nu se aplică retroactiv, ci reglementează modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare.

17. Prin decizia menționată, Curtea a mai observat că instituirea, prin art. 33 din Legea nr. 165/2013, a unor noi termene în care entitățile investite trebuie să soluționeze notificările depuse la acestea, se înscrie în rațiunea pentru care legea însăși a fost concepută, aceea de a crea un mecanism care să confere eficiență procesului reparatoriu al măsurilor abuzive de preluare a unor imobile în timpul regimului comunist, asigurându-se, în același timp, și certitudinea finalizării acestuia.

18. În ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi raportate la art. 35 din Legea nr. 165/2013, Curtea a constatat că textul de lege criticat conferă persoanelor interesate dreptul de a se adresa instanței de judecată pentru ca aceasta să se pronunțe asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și să soluționeze, în fapt, notificarea lăsată în nelucrare de entitatea investită de lege.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi raportate la cele ale art. 34 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Alțea Sa Regală prințul Paul Philippe al României în Dosarul nr. 22.071/3/2013 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 4 teza întâi raportate la cele ale art. 33 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 16 iulie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Acest drept poate fi exercitat într-un interval de 6 luni, care începe să curgă de la expirarea termenelor prevăzute la art. 33, termene pe care Legea nr. 165/2013 le acordă entităților investite pentru soluționarea notificărilor. Până la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, persoanele interesate se puteau adresa justiției pentru atacarea refuzului nejustificat doar în temeiul Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. XX din 19 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 12 noiembrie 2007, pronunțate într-un recurs în interesul legii prin care recunoscuse, în lipsa unei reglementări legale exprese, această posibilitate. Or, art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu face altceva decât să creeze cadrul normativ pentru această posibilitate, consacrată doar pe cale jurisprudențială, stabilind un cadru procesual în care acest drept să fie exercitat, în contextul economico-financiar al statului român descris în expunerea de motive a Legii nr. 165/2013 și având în vedere și cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Maria Atanasiu împotriva României*.

19. Analizând critica referitoare la pretinsa nesocotire a dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Constituție, prin aceeași decizie mai sus citată, Curtea a observat că, în jurisprudența sa, a statuat, cu valoare de principiu, că regula constituțională a liberului acces la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime i-au fost încălcate, iar nu faptul că acest drept de acces la justiție nu poate fi supus niciunei condiționări. În acest caz, condiționarea o reprezintă necesitatea împlinirii termenelor prevăzute la art. 33 din Legea nr. 165/2013, termene în legătură cu care instanța de contencios constituțional a apreciat că se conformează exigențelor constituționale și convenționale.

20. Curtea observă că, similar situației examinate prin Decizia nr. 685 din 26 noiembrie 2014, nici pretinsa retroactivitate nu poate fi susținută, în condițiile în care este vorba despre o cerere formulată după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013. Deși prin art. 35 din lege se temporizează introducerea plângerii împotriva nesoluționării notificării, nu se poate vorbi despre aplicarea retroactivă a prevederilor de lege criticate. În acest caz, eventuala respingere a plângerii ca prematur introdusă nu este consecința intrării în vigoare, pe parcursul derulării procesului, a unor noi dispoziții legale, ci este rezultatul nerespectării unui cadru legal preexistent la momentul investirii instanței de judecată cu soluționarea plângerii.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului de către doamna Iuliana Marcelica Mihai

Având în vedere propunerea formulată de către Ministerul Economiei, Comerțului și Turismului, prin Adresa nr. 4.001/M.T. din 21 iulie 2015, precum și Avizul favorabil nr. 34.612/2015 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici privind exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului de către doamna Iuliana Marcelica Mihai,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Iuliana Marcelica Mihai exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 18 august 2015.

Nr. 188.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Dragoș Vasile Pelmuș a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Departamentului pentru Egalitate de Șanse între Femei și Bărbați

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), al art. 89 alin. (2¹) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data de 19 august 2015 încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Dragoș Vasile Pelmuș a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Departamentului pentru Egalitate de Șanse între Femei și Bărbați.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 18 august 2015.

Nr. 189.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind numirea unor reprezentanți ai Guvernului în calitate de membri ai Consiliului de administrație al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă

Având în vedere Adresa Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice nr. 3.924 din 24 iulie 2015, înregistrată la Cabinetul Primului-Ministru cu nr. 5/4.411 din 29 iulie 2015, prin care se propune numirea unor noi reprezentanți ai Guvernului în calitate de membri ai Consiliului de administrație al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, ca urmare a expirării mandatelor actualilor membri,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 202/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii se numesc în calitate de membri ai Consiliului de administrație al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, pentru un mandat de 4 ani, următorii reprezentanți ai Guvernului:

— doamna Camelia Constanța Meterca, consilier, Direcția generală de programare bugetară din cadrul Ministerului Finanțelor Publice;

— doamna Gabriela Liliana Ciobanu, director, Centrul Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic, instituție din subordinea Ministerului Educației și Cercetării Științifice;

— doamna Tania Grigore, director, Direcția politici de ocupare, competențe și mobilitate profesională din cadrul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 18 august 2015.

Nr. 190.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind suspendarea, la cerere, a raportului de serviciu al doamnei Dinu Cristina Elena, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului

Având în vedere cererea doamnei Dinu Cristina Elena, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, privind suspendarea raportului de serviciu, înregistrată la Cabinetul Primului-Ministru cu nr. 5/4.492 din 5 august 2015,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și art. 117 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 54 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 1 septembrie 2015 se suspendă, la cerere, raportul de serviciu al doamnei Dinu Cristina Elena, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, pe o perioadă de 4 ani.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 18 august 2015.

Nr. 191.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii privind constituirea garanțiilor financiare în cadrul contractului pentru serviciul de distribuție a energiei electrice

Având în vedere prevederile art. 21 alin. (4) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 17 din contractele-cadru pentru serviciul de distribuție a energiei electrice, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 90/2015,

în temeiul dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. c) și ale art. 9 alin. (1) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura privind constituirea garanțiilor financiare în cadrul contractului pentru serviciul de distribuție a energiei electrice, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Operatorii de distribuție a energiei electrice, furnizorii de energie electrică inclusiv furnizorii de ultimă instanță

și utilizatorii de energie electrică duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Departamentele de specialitate din cadrul ANRE urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 august 2016.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Niculae Havrileț

București, 12 august 2015.
Nr. 129.

ANEXĂ

PROCEDURĂ

privind constituirea garanțiilor financiare în cadrul contractului pentru serviciul de distribuție a energiei electrice

CAPITOLUL I

Scop, domeniu de aplicare, definiții și abrevieri

Art. 1. — Prezenta procedură are drept scop reglementarea modului de constituire, actualizare, executare, reconstituire și restituire a garanțiilor financiare prevăzute în contractele pentru serviciul de distribuție a energiei electrice, în vederea întăririi disciplinei financiare și evitării riscului de neplată pe piața de energie electrică.

Art. 2. — Procedura se aplică în relațiile comerciale privind prestarea serviciului de distribuție a energiei electrice în baza contractelor încheiate între operatorul de distribuție și titularul de contract, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, doar în situațiile prevăzute în contractele-cadru pentru serviciul de distribuție a energiei electrice, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 90/2015.

Art. 3. — (1) Termenii utilizați în prezenta procedură sunt definiți în următoarele acte normative:

a) Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare;

b) Regulamentul privind acordarea utilizatorilor la rețelele electrice de interes public, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 59/2013, cu modificările și completările ulterioare;

c) Regulamentul de furnizare a energiei electrice la clienții finali, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 64/2014, cu modificările ulterioare.

(2) În înțelesul prezentei proceduri, termenii utilizați au următoarele semnificații:

1. *actualizarea garanției financiare* — redimensionarea garanției financiare la valoarea calculată la o dată ulterioară constituirii acesteia, conform prezentei proceduri;

2. *certificat de depozit* — instrument de economisire; hârtie de valoare emisă de o bancă, prin care se confirmă depunerea unei sume de bani la o anumită rată a dobânzii, pe o perioadă determinată de timp;

3. *depozit bancar de tip Escrow* — depozit bancar prin care un deponent (persoană fizică sau juridică) pune la dispoziția unui terț beneficiar o anumită sumă de bani, în anumite condiții. Condițiile în care banca eliberează banii din depozit sunt stabilite într-o convenție încheiată de bancă cu cele două părți;

4. *garanție financiară* — instrument financiar constituit în vederea garantării obligațiilor comerciale asumate de titularul contractului încheiat cu operatorul de distribuție pentru prestarea serviciului de distribuție a energiei electrice;

5. *reconstituirea garanției financiare* — constituirea garanției financiare la valoarea calculată conform prezentei proceduri, după executarea garanției;

6. *scrisoare de garanție bancară* — înscris prin care o bancă (garant) se angajează, în mod irevocabil, ca în cazul în care titularul contractului pentru serviciul de distribuție nu plătește la termen obligațiile contractuale să plătească operatorului de distribuție la prima cerere suma neachitată și indicată de operatorul de distribuție expres printr-o notificare;

7. *titlu de stat* — instrument financiar cu risc scăzut, reprezentând obligațiuni care atestă datoria publică sub formă de bonuri, certificate de trezorerie, inclusiv certificate de trezorerie pentru populație nerăscumpărate la scadență și transformate în certificate de depozit sau alte instrumente financiare; reprezintă împrumuturi ale statului în moneda națională sau în valută, pe termen scurt, mediu și lung;

8. *titular de contract* — parte în contractul de distribuție a energiei electrice, respectiv furnizor de energie electrică inclusiv furnizor de ultimă instanță sau utilizator al rețelei electrice de distribuție, după caz.

(3) Abrevierile utilizate în prezenta procedură au următoarele semnificații:

ANRE — Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei;

OD — operator de distribuție;

GF — garanție financiară;

FUI — furnizor de ultimă instanță.

CAPITOLUL II

Constituirea garanției financiare

Art. 4. — OD are dreptul de a solicita titularilor de contract constituirea garanțiilor financiare, în cazurile prevăzute în contractele-cadru pentru serviciul de distribuție a energiei electrice, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 90/2015.

Art. 5. — (1) Solicitarea constituirii de garanții financiare se realizează de către OD printr-o notificare scrisă, transmisă cu confirmare de primire către titularul de contract.

(2) La solicitarea de constituire de garanții financiare, OD informează titularul de contract asupra condițiilor de constituire, actualizare, executare, reconstituire și restituire a garanției financiare, prevăzute în prezenta procedură.

Art. 6. — Garanțiile financiare care pot fi constituite în vederea garantării obligațiilor comerciale asumate de titularul de contract sunt:

a) depozit bancar la dispoziția OD, în cuantum și cu valabilitatea comunicate de OD;

b) scrisoare de garanție bancară emisă de bancă în favoarea OD;

c) titluri de stat păstrate la o bancă custode, autorizată de Banca Națională a României;

d) certificate de depozit păstrate la o bancă custode, autorizată de Banca Națională a României;

e) depozit bancar de tip Escrow;

f) asigurare de pierdere financiară pentru acoperirea riscului de neplată, emisă în favoarea OD;

g) alte forme legale de garanție agreeate de părți.

Art. 7. — (1) Garanția financiară se constituie sub forma oricărui tip de garanție financiară care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) să nu poată fi revocată de emitent și să poată fi executată în orice moment, cu respectarea legislației în vigoare;

b) să prevadă în mod expres că este emisă în favoarea OD, exclusiv pentru garantarea obligațiilor ce decurg din contractul pentru serviciul de distribuție a energiei electrice;

c) să aibă o durată de valabilitate de minimum 24 de luni sau o durată mai mare cu 42 de zile decât perioada de valabilitate a contractului pentru prestarea serviciului de distribuție a energiei electrice dacă acesta este încheiat pe o durată determinată;

d) să fie exprimată în lei, la valoarea stabilită de OD și notificată titularului de contract în baza prezentei proceduri.

(2) Toate comisioanele și spezele bancare generate de constituirea garanțiilor financiare sunt suportate de titularul contractului pentru serviciul de distribuție.

CAPITOLUL III

Stabilirea valorii garanției financiare

Art. 8. — Valoarea garanției financiare se stabilește după cum urmează:

$$GF = 1 \times Vd_m + \max(V1, V2)$$

Vd_m — contravaloarea medie lunară a serviciului de distribuție a energiei electrice realizată în ultimele 12 luni, respectiv contravaloarea medie lunară estimată pentru următoarele 12 luni, în cazul în care nu există un istoric al consumului pentru ultimele 12 luni,

unde:

$$Vd_m = \frac{\sum_{i=1}^{12} Vd_i}{12} \quad [lei],$$

Vd_i — contravaloarea serviciului de distribuție a energiei electrice realizată/estimată în luna i , exprimată în lei.

La stabilirea Vd_i nu se ia în calcul consumul aferent clienților finali care beneficiază de serviciul universal.

$\max(V_1, V_2)$ — cea mai mare valoare dintre sumele întârziate la plată în ultimele 12 luni.

Art. 9. — (1) Titularul de contract are obligația să transmită OD documentul care atestă constituirea garanției financiare, în termen de 30 de zile de la data primirii notificării transmise de OD.

(2) OD verifică corectitudinea datelor înscrise în garanția financiară, iar în cazul în care există o neconformitate, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la primirea documentului care atestă constituirea garanției financiare, notifică în scris titularul de contract asupra neconformităților și termenului pentru remedierea acestora.

(3) Titularul de contract are obligația să transmită OD documentul care atestă corectarea garanției financiare conform solicitării, în termen de cel mult 10 zile lucrătoare de la primirea notificării prevăzute la alin. (2).

CAPITOLUL IV

Actualizarea, executarea, reconstituirea și restituirea garanției financiare

SECȚIUNEA 1

Actualizarea garanției financiare

Art. 10. — Titularul de contract sau OD are dreptul să compare valoarea garanției financiare deja constituite cu valoarea actuală calculată conform art. 8 și să solicite actualizarea acesteia, dar nu mai devreme de 6 luni de la data constituirii/data ultimei actualizări a garanției financiare.

Art. 11. — (1) Solicitarea de actualizare a garanției financiare se realizează printr-o notificare scrisă, transmisă cu confirmare de primire.

(2) Dacă solicitarea de actualizare este formulată de titularul de contract, în termen de 10 zile lucrătoare de la primirea solicitării, OD îi transmite acestuia printr-o notificare valoarea actualizată calculată conform prevederilor art. 8.

Art. 12. — (1) Titularul de contract are obligația să transmită OD documentul care atestă actualizarea garanției financiare, în termen de 30 de zile de la data primirii notificării transmise de OD.

(2) La primirea documentului care atestă actualizarea garanției financiare se procedează conform prevederilor art. 9 alin. (2) și (3).

SECȚIUNEA a 2-a

Executarea garanției financiare

Art. 13. — În cazul în care titularul de contract care a constituit o garanție financiară în favoarea OD nu îndeplinește obligațiile de plată față de OD în termenele prevăzute în contractul pentru serviciul de distribuție a energiei electrice, OD are dreptul:

a) să notifice titularul de contract asupra intenției de executare a garanției financiare, la împlinirea a 35 de zile de la data scadenței la plată a facturii;

b) să execute garanția financiară constituită, în limita obligațiilor de plată neachitate, la împlinirea a 5 zile de la data notificării prevăzute la lit. a).

Art. 14. — În cazul în care valoarea debitelor este mai mare decât valoarea garanției financiare, aceasta va fi executată, urmând ca restul debitelor să fie recuperate conform legislației în vigoare.

Art. 15. — Executarea garanției financiare nu exonerează titularul de contract de la plata penalităților calculate conform contractului pentru serviciul de distribuție a energiei electrice.

SECȚIUNEA a 3-a

Reconstituirea garanției financiare

Art. 16. — În cazul executării totale sau parțiale a garanției financiare, OD are dreptul să solicite reconstituirea acesteia, la valoarea calculată conform prevederilor art. 8.

Art. 17. — Solicitarea de reconstituire a garanției financiare se realizează de către OD printr-o notificare scrisă, transmisă către titularul de contract, cu confirmare de primire.

Art. 18. — (1) Titularul de contract are obligația să transmită OD documentul care atestă reconstituirea garanției financiare, în termen de 30 de zile de la primirea notificării de reconstituire a acesteia.

(2) La primirea documentului care atestă reconstituirea garanției financiare se procedează conform prevederilor art. 9 alin. (2) și (3).

SECȚIUNEA a 4-a

Restituirea garanției financiare

Art. 19. — Garanția financiară se restituie titularului de contract, în măsura în care nu a fost executată, în următoarele situații:

a) în termen de 42 de zile de la data încetării contractului pentru serviciul de distribuție a energiei electrice, cu luarea în considerare a debitelor la zi ale titularului de contract.

b) la împlinirea termenului, în cazul în care timp de 24 de luni consecutive de la constituirea garanției financiare titularul de contract nu s-a aflat din nou în unul dintre cazurile prevăzute pentru constituirea de garanții financiare în contractele-cadru pentru serviciul de distribuție, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 90/2015.

c) în termen de 30 de zile de la data prezentării de către utilizator a documentelor care atestă obținerea dreptului de proprietate, în cazul constituirii garanției financiare de către utilizatorul care nu este proprietarul locului de consum.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art. 20. — (1) În cazul în care titularul de contract este furnizor de energie electrică, pentru neîndeplinirea obligațiilor prevăzute în prezenta procedură, OD notifică ANRE cu privire la încălcarea prevederilor unei reglementări de către acesta, în vederea aplicării de sancțiuni potrivit legislației în vigoare.

(2) În cazul constatării de către OD, conform prevederilor legale în vigoare, a unor acțiuni ale unui utilizator cu care OD nu are încheiat direct un contract pentru serviciul de distribuție, în scopul denaturării indicațiilor grupurilor de măsurare sau consumului energiei electrice prin ocolirea echipamentelor de măsurare, OD informează furnizorul/FUI cu privire la aceste constatări.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii privind alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum aparținând furnizorilor, producătorilor sau operatorilor de rețea, altele decât consumul propriu tehnologic al rețelelor electrice

Având în vedere prevederile art. 44 din Regulamentul de furnizare a energiei electrice la clienții finali, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 64/2014, cu modificările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. c) și ale art. 9 alin. (1) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura privind alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum aparținând furnizorilor, producătorilor sau operatorilor de rețea, altele decât consumul propriu tehnologic al rețelelor electrice, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Furnizorii de energie electrică, producătorii și operatorii de rețea duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Direcțiile de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 33/2005 privind aprobarea Procedurii privind alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum aparținând furnizorilor, producătorilor, autoproducătorilor și Companiei Naționale de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A., publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 27 iulie 2005.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Niculae Havrileț

București, 12 august 2015.
Nr. 130.

PROCEDURĂ**privind alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum aparținând furnizorilor, producătorilor sau operatorilor de rețea, altele decât consumul propriu tehnologic al rețelelor electrice****CAPITOLUL I
Dispoziții generale****SECȚIUNEA 1****Scop și domeniu de aplicare**

Art. 1. — Procedura privind alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum aparținând furnizorilor, producătorilor sau operatorilor de rețea, altele decât consumul propriu tehnologic al rețelelor electrice, denumită în continuare *procedură*, reglementează relațiile contractuale stabilite în cazul alimentării cu energie electrică a locurilor de consum respective și instituie responsabilitățile celor care își asigură alimentarea cu energie electrică a propriilor locuri de consum.

Art. 2. — Prevederile procedurii se aplică în cazul alimentării cu energie electrică a:

- a) locurilor de consum aparținând furnizorilor;
- b) locurilor de consum aparținând producătorilor, pentru asigurarea consumului propriu tehnologic;
- c) locurilor de consum aparținând operatorilor de rețea, altele decât consumul propriu tehnologic al rețelelor electrice.

SECȚIUNEA a 2-a**Definiții și abrevieri**

Art. 3. — (1) În înțelesul prezentei proceduri, termenii de mai jos au semnificațiile următoare:

1. *autofurnizare* — situație în care titularul licenței de furnizare/producere/distribuție/transport asigură furnizarea energiei electrice pentru locul de consum propriu, în condițiile prezentei proceduri;

2. *consum propriu tehnologic al producătorului* — consumul de energie electrică al unei centrale, necesar pentru realizarea producției de energie electrică.

(2) Definițiile prevăzute la alin. (1) se completează cu definițiile din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, și cu definițiile din Regulamentul privind racordarea utilizatorilor la rețelele electrice de interes public, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 59/2013, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Abrevierile utilizate în cadrul prezentei proceduri au următoarele semnificații:

ANRE — Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei;

RET — rețeaua electrică de transport;

OR — operator de rețea.

CAPITOLUL II**Alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum aparținând furnizorilor, producătorilor sau OR****SECȚIUNEA 1****Condiții generale**

Art. 4. — (1) Furnizorii și producătorii alimentează locurile proprii de consum, după cum urmează:

a) prin intermediul unui furnizor, conform reglementărilor în vigoare privind alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum;

b) din energia electrică achiziționată de pe piața angro, respectiv din energia electrică produsă de aceștia.

(2) OR alimentează locurile proprii de consum unde se desfășoară activități administrative, precum și locurile de

consum reprezentând serviciile interne din stațiile electrice, prin intermediul furnizorilor sau prin achiziții de pe piața angro, conform reglementărilor în vigoare privind alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum.

Art. 5. — (1) Pentru alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum la care se referă prezenta procedură, deținătorii acestora încheie următoarele tipuri de contracte:

a) contracte de furnizare și contracte de rețea, pentru locurile de consum care sunt alimentate prin intermediul unui furnizor, în conformitate cu reglementările în vigoare privind alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum;

b) contracte de rețea, pentru locurile de consum care sunt alimentate prin autofurnizare, cu excepția celor prevăzute la art. 9 lit. a), în conformitate cu reglementările în vigoare privind alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1) lit. a) operatorul de transport și de sistem încheie doar contract de furnizare și distribuție a energiei electrice, iar operatorii de distribuție încheie doar contract de furnizare și transport al energiei electrice.

SECȚIUNEA a 2-a**Alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum aparținând furnizorilor**

Art. 6. — Alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum aparținând furnizorilor se realizează în următoarele modalități:

a) prin autofurnizare, utilizând rețeaua electrică de transport și rețelele electrice de distribuție corespunzătoare, pe baza contractelor specifice încheiate cu operatorii rețelelor respective;

b) prin intermediul unui alt furnizor, în condițiile reglementărilor în vigoare privind alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum.

SECȚIUNEA a 3-a**Alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum aparținând producătorilor, pentru asigurarea consumului propriu tehnologic**

Art. 7. — Alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum aparținând producătorilor, pentru asigurarea consumului propriu tehnologic, se realizează în următoarele modalități:

a) prin autofurnizare, dacă producătorii au drept de furnizare;

b) prin intermediul unui furnizor, în condițiile reglementărilor în vigoare privind alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum.

Art. 8. — (1) În cazul în care asigurarea consumului propriu tehnologic de către producător se realizează în condițiile prevăzute la art. 7 lit. a) și punctul de racordare al instalației de alimentare cu energie electrică pentru consumul propriu tehnologic este în aceeași instalație electrică și la același nivel de tensiune cu punctul de racordare al circuitului de evacuare în rețeaua de transport/distribuție a energiei electrice produse la solicitarea producătorului și cu acordul prealabil al OR din care face parte instalația electrică, se procedează după cum urmează:

a) în situația în care în intervalele orare de decontare energia electrică produsă este mai mare decât energia electrică consumată:

- (i) se aplică regula potrivit căreia energia electrică pentru asigurarea consumului propriu tehnologic este preluată din energia electrică produsă la locul de producere respectiv, iar ca energie electrică livrată în

sistem se consideră diferența dintre energia electrică produsă și energia electrică preluată pentru consumul propriu tehnologic în acel interval orar de decontare;

- (ii) pentru întreaga cantitate de energie electrică activă consumată din energia electrică produsă, conform pct. (i), producătorul plătește OR care deține instalația electrică respectivă, în cadrul contractului de rețea încheiat cu acesta, tariful zonal aferent serviciului de transport pentru extragerea de energie electrică din rețea (T_L) și tariful pentru serviciul de sistem, în cazul locului de producere racordat la RET, respectiv tariful de distribuție specific reglementat corespunzător nivelului de tensiune al punctului de delimitare, tariful zonal aferent serviciului de transport pentru extragerea de energie electrică din rețea (T_L) și tariful pentru serviciul de sistem, în cazul locului de producere racordat la o rețea de distribuție;

b) în situația în care în intervalele orare de decontare energia electrică produsă este mai mică decât energia electrică consumată, se aplică regula potrivit căreia energia electrică pentru asigurarea consumului propriu tehnologic este preluată din energia electrică produsă la locul de producere respectiv, în limita acestei producții, în condițiile de la lit. a) pct. (i) și (ii), iar diferența este achiziționată de producător de pe piața angro sau din producția altui loc de producere care îi aparține, în condițiile prevăzute la alin. (2).

(2) Pentru energia electrică achiziționată de producător de pe piața angro sau din producția altui loc de producere care îi aparține, acesta plătește OR la care este racordat locul de consum tariful de distribuție reglementat și, după caz, și tariful zonal aferent serviciului de transport pentru extragerea de energie electrică din rețea (T_L) și tariful pentru serviciul de

sistem, corespunzător întregii cantități de energie electrică consumată la nivelul de tensiune din punctul de delimitare.

(3) OR are dreptul de a nu da curs solicitării producătorului numai cu o justificare tehnică corespunzătoare; în această situație alimentarea locului de consum se realizează în condițiile prevăzute la art. 7.

SECȚIUNEA a 4-a

Alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum aparținând OR, altele decât consumul propriu tehnologic al rețelelor electrice

Art. 9. — Alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum aparținând OR, altele decât consumul propriu tehnologic al rețelelor electrice, se realizează astfel:

- a) prin autofurnizare de către OR, doar pentru locurile proprii de consum la care există grup de măsurare a energiei electrice;
- b) prin intermediul unui furnizor, în condițiile reglementărilor în vigoare privind alimentarea cu energie electrică a locurilor de consum.

CAPITOLUL III

Dispoziții finale

Art. 10. — (1) Operatorul economic care, conform prezentei proceduri, își alimentează locurile proprii de consum prin autofurnizare îndeplinește, după caz, toate obligațiile furnizorilor aferente activității de furnizare a energiei electrice la clienții finali, inclusiv plata serviciilor de rețea și a celorlalte obligații de plată aferente consumului final de energie electrică, conform reglementărilor în vigoare, pentru locurile de consum respective.

(2) Operatorul economic prevăzut la alin. (1) are obligația de a asigura responsabilitatea echilibrării consumului pe piața angro, conform reglementărilor în vigoare.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

